

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/6/2021
Identifikačné číslo spisu:	5109011140
Dátum vydania rozhodnutia:	19.05.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5109011140.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Macejkovej, PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Petra Kaňu na neverejnom zasadnutí konanom 19. mája 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Ing. F. U. a spol., pre pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, o dovolaní obvineného Ing. F. U. a obvineného V. Q. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/51/2020 z 10. septembra 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. F. U. a obvineného V. Q. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 9T/49/2009 z 5. decembra 2019, boli obvinení Ing. F. U. a obvinení V. Q. (okrem iných) uznaní za vinných zo spáchania pokračujúceho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, na skutkovom základe, že

1/ V. Q. ako zamestnanec spoločnosti B., a.s. Q., od 1. apríla 2005 do 31. júla 2006 v postavení riaditeľa nákupu a zároveň od 13. júla 2005 ako predseda predstavenstva spoločnosti C. S. a.s., po predchádzajúcej vzájomnej dohode s Ing. F. U. a Ing. T. U., s úmyslom získať neoprávnený finančný prospech, predložil C. S., a.s. ponuku výkonu práv a diela pre B., a.s., hoci vedel, že tieto práce a dielo vykonané C. S., a.s. nebudú, zastrešoval a zabezpečoval komunikáciu medzi B., a.s. a C. S., a.s., a tým, umožnil, aby Ing. F. U. ako člen predstavenstva spoločnosti B., a.s., od 1. augusta 2005 do 29. mája 2006 a Ing. T. U. ako predseda predstavenstva spoločnosti B., a.s., od 1. augusta 2005 do 1. januára 2006, podpísali dňa 11. októbra 2005 zmluvu o dielo č. XX/XXXX s Ing. U. B., generálnym riaditeľom spoločnosti C. S., a.s., a to bez riadneho výberového konania, ktoré by inak mal v B., a.s. zabezpečiť V. Q., predmetom ktorej bolo zhotovenie predeľovacej priečky v hale M5 v areáli B. a.s., pričom práce spoločnosťou C. S., a.s. vykonané neboli, a aj napriek tomu na základe fiktívnej zálohovej faktúry č.

XXXX z 10. novembra 2005 na sumu 1.570.800,- Sk s DPH a následnej konečnej faktúry č. XXXXXXXXXX z 29. novembra 2005 na tú istú sumu, ktorých vystavenie zabezpečil V. Q. v spoločnosti C. S. a.s., Ing. F. U. spoločne s Ing. T. U. zabezpečili dňa 11. novembra 2005 úhradu sumy 1.570.800,- Sk, pričom predmetné práce boli vykonané a vyfakturované faktúrou inej firmy na sumu 995.553,50,- Sk, ktorá bola aj riadne uhradená, čím svojím spoločným konaním spôsobili spol. B., a.s. toho času B. Q., a.s., X. L. XX/XX, Q., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 52.141,- € (1.570.800,- Sk),

2/ V. Q. ako zamestnanec spoločnosti B., a.s. Q., od 1. apríla 2005 do 31. júla 2006 v postavení riaditeľa nákupu a zároveň od 13. júla 2005 ako predseda predstavenstva spoločnosti C. S., a.s., po predchádzajúcej vzájomnej dohode s Ing. F. U. a Ing. T. U., s úmyslom získať neoprávnený finančný prospech, prišiel do C. C., s.r.o. s ponukou výkonu prác a diela pre B., a.s., hoci vedel, že tieto práce a dielo vykonané C. C., s.r.o. ani C. S., a.s. nebudú, zastrešoval a zabezpečoval komunikáciu medzi B., a.s. a C. C., s.r.o., a tým umožnil, aby Ing. F. U. ako člen predstavenstva spoločnosti B., a.s. od 1. augusta 2005 do 29. mája 2006 a Ing. T. U. ako predseda predstavenstva spoločnosti B., a.s. od 1. augusta 2005 do 1. januára 2006 podpísali dňa 15. novembra 2005 zmluvu o dielo č. XX/XXXX s F. L., konateľom spoločnosti C. C. s.r.o. a zároveň zamestnancom spoločnosti C. S., a.s., podriadeným V. Q., a to bez riadneho výberového konania, ktoré by inak mal v B., a.s. zabezpečiť V. Q., predmetom ktorej bolo presťahovanie kancelárií a interiéru v areáli B., a.s., práce spoločnosťou C. C. s.r.o. ani spoločnosťou C. S., a.s. vykonané neboli, a aj napriek tomu na základe fiktívnej faktúry č. XXXXXXXX z 1. decembra 2005 na sumu 535.500,- Sk s DPH, ktorej vystavenie zabezpečil V. Q. v spoločnosti C. C., s.r.o., Ing. F. U. spoločne s Ing. T. U. zabezpečili dňa 13. decembra 2005 zaplatenie sumy 535.500,- Sk, pričom predmetné práce boli vykonané samotnou spoločnosťou B. a.s., čím svojím spoločným konaním spôsobili spol. B., a.s., toho času B. Q., a.s., X. L. XX/XX, Q., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 17.775,34 € (535.500,- Sk),

3/ V. Q. ako zamestnanec spoločnosti B., a.s. Q. od 1. apríla 2005 do 31. júla 2006 v postavení riaditeľa nákupu a zároveň od 13. júla 2005 ako predseda predstavenstva spoločnosti C. S., a.s., po predchádzajúcej vzájomnej dohode s Ing. F. U. a Ing. T. U., s úmyslom získať neoprávnený finančný prospech, prišiel do C. C., s.r.o. s ponukou výkonu prác a diela pre B., a.s., hoci vedel, že tieto práce a dielo vykonané C. C., s.r.o. ani C. S., a.s. nebudú, zastrešoval a zabezpečoval komunikáciu medzi B., a.s. a C. C., s.r.o. a tým umožnil, aby Ing. F. U. ako člen predstavenstva spoločnosti B., a.s. od 1. augusta 2005 do 29. mája 2006 a Ing. T. U. ako predseda predstavenstva spoločnosti B., a.s. od 1. augusta 2005 do 1. januára 2006 podpísali dňa 21. októbra 2005 zmluvu o dielo č. XX/XXXX s F. L., konateľom spoločnosti C. C. s.r.o. a zároveň zamestnancom spoločnosti C. S., a.s., podriadeným V. Q., a to bez riadneho výberového konania, ktoré by inak mal v B., a.s. zabezpečiť V. Q., predmetom ktorej bolo zhotovenie betónovej mazaniny a podkladovej vrstvy v areáli B., a.s., Q., práce spoločnosťou C. C. s.r.o. ani spoločnosťou C. S., a.s. vykonané neboli, a aj napriek tomu na základe fiktívnej faktúry č. XXXXXXXX z 20. novembra 2005 na sumu 773.500,- Sk s DPH, ktorej vytavenie zabezpečil V. Q. v spoločnosti C. C., s.r.o., Ing. F. U. spoločne s Ing. T. U. zabezpečili dňa 8. decembra 2005 zaplatenie sumy 773.500,- Sk, pričom predmetné práce boli vykonané a vyfakturované faktúrami inej firmy na sumu 352.011,- Sk, na sumu 232.889,- Sk a na sumu 399.051,- Sk, ktoré boli aj riadne uhradené, čím svojím spoločným konaním spôsobili spol. B., a.s. toho času B. Q., a.s., X. L. XX/XX, Q., IČO: XX XXX XXX XXX, škodu vo výške 25.675,50 € (773.500,- Sk).

Za to bol:

Obvinenému Ing. F. U. uložený podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, § 53 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 peňažný trest vo výmere 1.000,- €.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

Obvinenému V. Q. bol uložený podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom

do 31. decembra 2005, § 53 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 peňažný trest vo výmere 800,- €.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) dní.

Proti rozsudku okresného súdu podali prokurátor, obvinení Ing. F. U. a V. Q. odvolanie.

Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/51/2020 z 10. septembra 2020, podľa § 319 Trestného poriadku bolo odvolanie prokurátora a obvinených Ing. F. U., V. Q. ako nedôvodné zamietnuté.

+ + +

Proti vyššie označenému uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal obvinený Ing. F. U., prostredníctvom obhajcu JUDr. Róberta Faturu, advokáta v Považskej Bystrici a obvinený V. Q., prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Ďurajdu, advokáta v Žiline, dovolanie z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a rovnako zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, nakoľko vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením rozhodnutia, stratili svoj podklad, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinení Ing. F. U. a V. Q. totožne uviedli, že objektívnou stránkou trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 je uvedenie niekoho do omylu alebo využitie niekoho omylu, pričom páchatel spôsobí na cudzom majetku škodu. V skutkovej vete nie je uvedené, koho mali obvinení uviesť do omylu, resp. koho omyl mali využiť na to, aby sa niekto obohatil na škodu cudzieho majetku. V opise samotných skutkov absentuje uvedenie niekoho do omylu, resp. využitie niečí omyl, a nie je tak naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podvodu.

Obvinený V. Q. navyše uviedol, že zmenou opisu skutkov nebola zachovaná totožnosť skutkov a bola obvinenému odňatá možnosť sa brániť, navrhovať dôkazy na skutky, keď súd upravil ich znenie. Je potrebné porovnať znenie žalovaných skutkov uvedených v rozsudku okresného súdu z 22. marca 2018 a z 5. decembra 2019 so skutkami uvedenými v uznesení o začatí trestného stíhania z 26. mája 2009 a v obžalobe z 20. októbra 2009, a v tejto súvislosti možno poukázať na pochybenie súdu s analogickou aplikáciou § 234 ods. 2 Trestného poriadku. S poukazom na zásadný rozdiel v skutkovej vete obžaloby a samotného rozsudku došlo k porušeniu práva na obhajobu, pretože obvinenému nebolo umožnené brániť sa voči skutkovým tvrdeniam obžaloby, navrhovať na tvrdené skutočnosti dôkazy. Súd nekonkretizoval dôkazy vo vzťahu s údajnou činnosťou obvineného

a nie je preukázaný záver súdu, že obvinený mal podľa pracovnej náplne zabezpečovať výberové konania, a nie je pravdivé tvrdenie o personálnom a osobnom prepojení obvineného s obchodnou spoločnosťou C. C. s.r.o. a C. a.s. Súď výpovede svedkov upravil a vytrhol z kontextu. Práce súvisiace so sťahovaním prevádzky logicky patria pod technický prípadne pod obchodný úsek, určite nie pod úsek zásobovania. Poukázal na nesúlad v obsahu výpovede L. a F.. Ku skutku 1 uviedol, že neexistovala dohoda obvineného s B. a ku skutku 2 a 3 uviedol, že sa opiera o nedôveryhodných svedkov. Formálne je aj nesprávne rozhodnuté o výške peňažného trestu 800,- € s prihliadnutím na mesačný príjem 540,- €.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina navrhol dovolanie obvinených odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371

Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“) podľa § 377 Trestného poriadku pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinení pred podaním dovolania využili svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd SR zistil, že dovolanie obvinených nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu SR tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K otázke zisťovania skutkového stavu veci:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môžu totiž obvinení v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie

námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Námietky obvinených smerujú voči konečným skutkovým zisteniam a záverom namietajúce ich správnosť či úplnosť (prepojenie s obchodnými spoločnosťami, organizácia realizácie zákaziek a posudzovanie pracovnej náplne a pod.) sú preto z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol ustálený zo strany okresného a krajského súdu, a ten nemôže Najvyšší súd Slovenskej republiky nijako meniť, ani dopĺňať.

Ak obvinení v podanom dovolaní namietajú spôsob hodnotenia dôkazov - výpovede svedkov (najmä Ing. Y., Ing. F., Ing. A. a pod.), resp. nesúlad jednotlivých výpovedí (L. a F.), ide „len“ o námietky skutkového charakteru, lebo zmenou spôsobu hodnotenia dôkazov sa snažia obvinení následne zmeniť znenie skutkovej vety výroku o vine vo svoj prospech.

Pokiaľ obvinení v podanom dovolaní koncentrovali svoju obhajobu na svedecké výpovede, ide o dôkazy, na ktorých konajúce súdy založili svoje rozhodnutie a tieto boli vecou úvahy súdov, keď je zároveň plne v ich réžii hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Rovnako obvineným napádaný spôsob hodnotenia dôkazov - výpovedí svedkov z pohľadu ich vierohodnosti, ktorí tvrdili, že obvinený V. Q. zorganizoval podpísanie zmluvy a vystavenie daňových dokladov, nemôže Najvyšší súd SR v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov, bez právneho podkladu, a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania.

K otázke právneho posúdenia veci:

Podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 sa trestným činom podvodu rozumie - kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti, alebo peňažným trestom, alebo prepadnutím veci.

Podľa § 250 ods. 4 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 odňatím slobody na dva roky až osem rokov sa páchatel potresce, ak spôsobí takým činom značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

Podľa § 248 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 sa trestným činom sprenevery rozumie - kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti, alebo peňažným trestom, alebo prepadnutím veci.

Podľa § 248 ods. 4 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 odňatím slobody na dva roky až osem rokov sa páchatel potresce, ak spôsobí takým činom značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno

použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že pri podobe skutku uvedeného vo výroku rozsudku (správnosť kvalifikácie ktorej sa preskúmava) sa nemôže považovať za doplnený obsahom odôvodnenia rozsudku, dovolací súd preto musí pri svojom kvalifikačnom prieskume vychádzať výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd SR na podklade skutkovej vety zistil, že dovolacie námietky oboch obvinených sú dôvodné vo vzťahu k okolnosti vyjadrenej tak, že „z popisu skutku nie je zrejmé, koho obvinení uviedli do omylu“. Uvedená okolnosť má zásadný kvalifikačný význam pre právne posúdenie veci, aj keď v konečnom dôsledku zásadne neovplyvnila postavenie ani jedného obvineného.

Z popisu skutkov vo výroku rozsudku okresného súdu nevyplýva, potrebné zrozumiteľným spôsobom uvedenie do omylu alebo využitie omylu, ktorejkoľvek skutkovým opisom dotknutej osoby ako „niekoho“ v zmysle § 250 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005.

Vôbec zo skutkovej vety nevyplýva, že by obvinený V. Q. ako zamestnanec spoločnosti B., a.s. a obvinený Ing. F. U. ako člen predstavenstva spoločnosti B., a.s. uviedli do omylu obchodnú spoločnosť B., a.s., resp. využili jej omyl, ktorej bola spôsobená značná škoda. Skutková veta netvrdí uvedenie tejto obchodnej spoločnosti do omylu alebo využitie jej omylu, a to výslovne ani opisne. Pri znaku „uvedie niekoho do omylu“, alebo „využije niečí omyl“, ako esenciálneho kvalifikačného momentu pri trestnom čine podvodu, však musí byť skutkový podklad tohto zákonného znaku vo výroku odsudzujúceho rozsudku jednoznačne vyjadrený. Právnickú osobu teda možno uviesť do omylu len uvedením do omylu fyzickej osoby, ktorá je oprávnená tvoriť vôľu právnickej osoby a prejavovať ju navonok, teda rozhoduje a koná v jej mene, pričom môže ísť aj o osobu, ktorá je členom štatutárneho alebo iného orgánu právnickej osoby. V danom prípade V. Q. a Ing. F. U. ako zamestnanci, resp. členovia orgánov obchodnej spoločnosti B., a.s. nemohli uviesť do omylu právnickú osobu, prostredníctvom ktorej „konali“ a ani sami neboli uvedení do omylu. Ako už bolo uvedené, z popisu skutku vo výroku rozsudku nevyplýva uvedenie do omylu obchodnej spoločnosti B., a. s. Keďže nie je zo skutkovej vety identifikovateľný omyl niektorej dotknutej osoby, nie je (a ani nemôže byť) z tejto vety ani zrejmé, ktorej okolnosti sa týka uvedenie niekoho do omylu.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danom prípade ide o trestný čin sprenevery § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, pretože obvinení si prostredníctvom fiktívnych obchodov prisvojili cudziu vec - peňažné prostriedky, ktoré im boli zverená a spôsobili tak na cudzom majetku značnú škodu.

Súdom zistený skutok - trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b), Trestného zákona nie je správne právne kvalifikovaný, čo však v zmysle § 371 ods. 5 Trestného poriadku zásadne neovplyvnilo postavenie obvinených v dovolacom konaní v neprospech obvinených, pretože trestná sadzba na základe vyššie uvedeného je pri oboch trestných činoch rovnaká - trest odňatia slobody dva až osem rokov. Z tohto dôvodu preto nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K námietke obvineného V. Q., že súdy zmenili totožnosť skutku oproti obžalobe, dovolací súd uvádza, že zo skutočností, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, nemožno vyvodiť záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

Totožnosť skutku znamená jeho zhodnosť, identitu, vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete toho istého skutkového deja, preto musí byť skutok, pre ktorý je

obvinený trestne stíhaný, presne označený s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, pokiaľ ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. To ale neznamena, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o plnú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe a v rozsudku sa musí skutkový dej úplne rovnako popisovať, pretože vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní i súdu získané poznatky o skutočnosti sa môžu zmeniť. Niektoré údaje uvedené v uznesení o vznesení obvinenia môžu vo vzájomnom porovnávaní a v porovnávaní s rozsudkom odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť.

Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Totožnosť skutku nenarušujú:

-zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok, okrem iného i čo do miesta a času spáchania, spôsobu vykonania a pohnútky činu ako aj formy zavinenia, keď inak totožnosť konania zostala zachovaná, pri nezhode medzi konaním uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia a obžalobou, resp. medzi obžalobou a tým, ktoré vyšlo najavo na hlavnom pojednávaní, môže udržiavať totožnosť skutku totožnosť spôsobeného následku,

-ak sa dotýkajú zmeny, ku ktorým došlo v dôsledku dokazovania na hlavnom pojednávaní, skutočností, ktoré vo svojom súhrne tvoria konanie, bude zachovaná totožnosť, ak konanie popísané v obžalobe a konanie po zmenách, ku ktorým došlo na hlavnom pojednávaní, bude aspoň čiastočne totožné, to isté platí, pokiaľ ide o následok, resp. o obsah následku.

Ak obvinený namieta nekompatibilný stav skutkovej vety obžaloby a rozsudku a z tohto dôvodu sa teda podľa svojej obhajoby nemohol brániť voči tam uvedeným skutkovým tvrdeniam a navrhopovať dôkazy, je nevyhnutné uviesť, že táto namietaná skutočnosť je z hľadiska totožnosti skutku irelevantná, pretože obvinený namieta akoby porušenie práva na obhajobu, čomu ani nezodpovedá obvineným uvedený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený však mohol v plnej miere sám alebo prostredníctvom obhajcu realizovať svoje výhrady, predkladať v tomto smere dôkazy, obvinenému bola poskytnutá "komplexná možnosť" realizovať svoje právo na obhajobu, a to nielen v prípravnom konaní, ale aj v konaní pred súdom.

Pokiaľ obvinený V. Q. v podanom dovolaní poukazuje na skutočnosť, že uložený peňažný trest vo výške 800, - € vzhľadom na mesačný príjem 540, - € je nesprávny, Najvyšší súd Slovenskej republiky navyše dodáva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku nemôže byť naplnený v smere argumentácie obvineného tým, že mu nebol uložený nižší peňažný trest, v dôsledku čoho obvinený zrejme subjektívne pociťuje uložený trest ako neprimerane prísny, pretože neprimerane vysoký peňažný trest subjektívne pociťovaný obvineným, pokiaľ bol uložený v zákonom ustanovenej výške, nezakladá žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov je zjavné, že v rozsahu námietok oboch obvinených nie je preukázaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie oboch obvinených V. Q. a Ing. F. U. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s ust. § 180 Trestného poriadku)

Poučenie:

Proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.